

tagelsen af rockerloven. Den flytter utrygheden fra ét sted til et andet, men den fjerner den ikke.

Det foreliggende forslag, som har samme baggrund, nemlig rockeropgøret, har til gengæld meget vidtgående konsekvenser for retssikkerheden. Enhedslisten finder det helt urimeligt at buldre fire meget forskelligartede ændringer til tre forskellige lovkomplekser sammen i ét lovforslag, og vi vil meget stærkt appellere til, at forslaget bliver delt op i delforslag.

Som forslaget ligger, må jeg give den klare melding, at vi ikke kan støtte hovedlinjen i det. Vi mener, det indeholder nogle alvorlige angreb på principper, som hidtil har været grundfæstet i dansk retspraksis, og det vil jeg vende tilbage til senere. Derudover mener vi, at den ideologi, som ligger bag forslaget, peger i retning af en stadig kraftigere udvikling hen imod et kontrolsamfund. Dog vil jeg sige – og det ligger i forlængelse af vores holdning til rockerloven – at vedrørende indsatsen mod den vold, som er fulgt i kølvandet på krigen mellem HA og Bandidos, og spørgsmålet om indgreb over for ulovlig våbenbesiddelse har forslaget fat i en om end kun lille ende, som peger i retning af noget rigtigt.

Vi sagde under rockerlovsdebatten, at vi ville se positivt på en skærpelse af loven for ulovlig våbenbesiddelse. Vi mener, at der er alt for mange våben i vores samfund, lovlige såvel som ulovlige. Efter vores opfattelse bør der ske en drastisk indskrænkning af antallet af disse våben, og de, der er nu, skal registreres. Det skal være muligt at finde ud af, hvor et givet våben befinder sig, og det skal være muligt at finde ud af, hvor et givet våben kommer fra.

Vi har konstateret, at ministeren foreslår, at der vedtages en skarp linje for besiddelse, brug, fremstilling osv. af særlig farlige våben, og på dette punkt er vi enige. Men vi havde gerne set, at man var gået et skridt videre og havde indført en fuldstændig registrering af samtlige våben i landet, at der blev fastlagt skrappe krav til opbevaring af våben, og at det blev forbudt at have våben i private hjem.

Om det samlede forslag vil jeg sige – uden at gå meget langt ind i forslagens enkelte dele – at det efter vores opfattelse repræsenterer en »tough on crime«-retspolitik, som er bragt hertil af en kold og klam vestenvind fra USA og England. Vinder forslaget flertal her i salen – og det er der jo meget der tyder på – vil der være tale om et afgørende skred i helt elementære rets-

principper, som jeg nævnte før. Det vil vise sig med indførelsen af en omvendt bevisbyrde, ved hemmelig ransagning, ved udvidet aflytning og krænkelse af kildebeskyttelsen for den frie presse. Her må Enhedslisten stå helt af, for stik imod hvad der hævdes at være hensigten, vil disse skridt sende utryghedssignaler gennem samfundet, som gør, at folk med rette eller med urette kan føle sig overvåget.

Nu vil nogle måske hævde, at hvis man ikke har begået noget ulovligt, er der ingen grund til at være utryg; men sådan foregår det ikke. Manglende klarhed om, hvad myndighederne må og ikke må, manglende klarhed over, hvor grænserne for et indgreb går, vil efter vores opfattelse være meget utryghedsskabende for borgerne i hverdagen og i værste fald medføre mistillid til politiet.

Efter vores opfattelse skal der være en klar grænse for, hvad borgerne og politiet må, både af hensyn til begge parter og af hensyn til retssikkerheden, som i loven er noget abstrakt, men for den enkelte altid meget konkret. Med dette forslag, bortset fra våbendelen, frygter vi, at banen er kridtet op til utryghed og mistillid mellem borgerne og politiet.

Jeg vil slutte med at gentage opfordringen til, at lovforslaget deles op i sine enkelte bestanddele, og jeg vil arbejde for det i udvalget.

Sonja Albrink (CD):

Jeg behøver vel ikke at fortælle nogen her, at dette forslag berører nogle af de emner, som er meget væsentlige for CD.

En ting er, at det er af altafgørende betydning, at vi har nogle love og regler, som forebygger kriminaliteten. Det gælder selvfølgelig om at have et ordentligt forebyggende arbejde og nogle reaktioner, som er så afskrækkende, at man tænker sig om mere end én gang, før man kaster sig ud i kriminalitet. Men mindst lige så vigtigt er det at have et politi og et retsvæsen, som er i stand til at opklare og pådømme den kriminalitet, som alligevel bliver begået. Ellers hjælper det jo ingenting at have fastsat nogle nok så gode sanktioner, og derfor er det også med stor tilfredshed, at CD kan give sin opbakning til dette forslag.

Justitsministerens forslag sikrer politiet nogle ordentlige redskaber i det vanskelige opklaringsarbejde, som oftest skal ske i de meget lukkede kriminelle miljøer. Når man arbejder med de ting, må man selvfølgelig afveje modsatrettede hensyn over for hinanden, og det mener jeg er gjort fint i dette forslag.